

Sygn. akt III AUa 848/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Iwona Szybka

SSA Beata Michalska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lipca 2016 r. w Ł.

sprawy **P. O.** przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 27 kwietnia 2016 r. sygn. akt IV U 60/16

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 848/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony P. O. w dniu 20 czerwca 2014r. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z 19 maja 2014r. stwierdzającej, że podlega jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w okresie od 15 lipca 1999r. do 27 listopada 2003r. oraz od 1 stycznia 2008r. do 1 stycznia 2013r., jak też dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 28 lipca do 30 listopada 1999r. oraz określił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i zdrowotne od marca 2008r. Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji. Podniósł, że z powodu choroby od marca 2008r. nie prowadzi działalności gospodarczej, czego dowodem jest m.in. karta podatkowa wykazująca zerowy przychód. Od wielu lat jest rencistą.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, ponieważ od marca 2008r. ubezpieczony wyrejestrował się z ubezpieczeń społecznych oraz z ubezpieczenia zdrowotnego, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, jednakże dopiero w styczniu 2013r. formalnie działalność została zawieszona.

Sąd Okręgowy w Sieradzu wyrokiem z 26 marca 2015r., w sprawie o sygn. akt IV U 471/14, oddalił odwołanie.

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z 3 grudnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt III AUa 986/15, na skutek apelacji ubezpieczonego uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za II instancję.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Sieradzu wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016r., wydanym w sprawie IV U 60/16, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że ustalił, iż P. O. jako

osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 1 marca 2008r. do dnia 1 stycznia 2013r., zaś w pozostałym zakresie odwołanie oddalił.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po dokonaniu przez Sąd I instancji następujących ustaleń faktycznych:

Z dniem 1 lipca 1999r. P. O. zgłosił we właściwym organie podjęcie pozarolniczej działalności gospodarczej w postaci sprzedaży hurtowej niewyspecjalizowanej żywności, napojów i wyrobów tytoniowych. Była to hurtownia artykułów spożywczych mająca charakter firmy rodzinnej, którą ubezpieczony prowadził z rodzicami oraz bratem.

Od 21 lutego 2002r. ubezpieczony z rozpoznaniem schizofrenii paranoidalnej pozostawał pod opieką Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) Szpitala (...) w Ł.. W okresie od 28 listopada 2003r. do 31 marca 2006r. był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a od 1 kwietnia 2006r. do 31 maja 2013r. z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W okresach od 1999r. do 2013r. ubezpieczony składał w Urzędzie Skarbowym zeznania podatkowe. W zeznaniach, które obejmowały przychód z działalności gospodarczej, poczynając od 2003r. wykazywał przychód z działalności gospodarczej w wysokości o złotych. Z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej ubezpieczony składał do Urzędu Skarbowego w W. w okresach od lipca 1999 r. do grudnia 2012r. miesięczne deklaracje VAT-7. Poczynając od 2003r. w deklaracjach ubezpieczony wskazywał, iż w poszczególnych miesiącach danego roku sprzedaż netto wynosiła o złotych, podatek należny o złotych. Takiej samej treści deklaracje VAT ubezpieczony składał w kolejnych latach do 2012r.

Od 1 marca 2008r. P. O. został wyrejestrowany w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych jako osoba ubezpieczona. We wniosku o wyrejestrowanie podano kod odpowiadający zaprzestaniu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Prowadzona przez ubezpieczonego pozarolnicza działalność gospodarcza została formalnie zawieszona z dniem 2 stycznia 2013r. Wszystkie czynności związane zarówno z zarejestrowaniem, zawieszeniem prowadzonej działalności gospodarczej, jak też zgłoszeniem i wyrejestrowaniem tej działalności w ZUS w imieniu wnioskodawcy wykonywał jego ojciec.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na częściowe uwzględnienie. Stosownie do treści art. 6 ust. 1 punkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t.:Dz. U. z 2015 roku poz.121) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Zgodnie z art. 13 pkt 4 ww. ustawy osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlegają w okresie od dnia rozpoczęcia działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność w tym działalność gospodarczą wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności, a zatem o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej powodującej wyłączenie z tego ubezpieczenia decyduje faktyczne zaprzestanie tej działalności, przy czym kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają ewentualnie znaczenie w sferze dowodowej i nie przesądzają one same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Tak Sąd Najwyższy w wyrokach z 11 lutego 2010, I UK 221/09, z dnia 25 listopada 2005, I UK 80/05 - domniemanie faktyczne wynikające z faktu zarejestrowania działalności gospodarczej może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi. Możliwe jest też ustalenie zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej, mimo niewykreślenia jej z ewidencji działalności gospodarczej i w konsekwencji uchylenie obowiązku ubezpieczenia. Wpis do ewidencji działalności gospodarczej ma przede wszystkim znaczenie w sferze ustaleń faktycznych, gdyż jest on deklaratoryjny tym samym istnienie wpisów w ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu takiej działalności, ale prowadzi do domniemania

prawnego w rozumieniu art. 234 k.p.c., według którego osoba wpisana w ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy stwierdził, że odwołujący się, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie do jej zawieszenia to jest do 1 stycznia 2013 r. Zakład nie poczynił przy tym ustaleń odnoszących się do tego, czy ubezpieczony w spornym okresie faktycznie prowadził działalność gospodarczą.

W tej sprawie istota sporu sprowadzała się w zasadzie do ustalenia, czy w okresie określonym w zaskarżonej decyzji odwołujący rzeczywiście prowadził działalność gospodarczą, czy też domniemanie związane z wpisem i wykreśleniem działalności z rejestru zostało przez niego obalone. W braku jakichkolwiek innych dowodów Sąd nie dopatrył się takich podstaw, które podważałyby zeznania odwołującego i przyjął za prawdziwe jego twierdzenia, że w okresie co najmniej od 1 marca 2008r. ubezpieczony w ogóle nie prowadził działalności gospodarczej. Te twierdzenia ubezpieczonego korespondują z faktem braku przychodów z działalności w latach 2008 – 2013, jak również z brakiem obowiązku podatkowego w zakresie podatku VAT. Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję uznając, że P. O. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 1 marca 2008r. do 1 stycznia 2013 r. W pozostałym zakresie odwołanie podlegało oddaleniu, bowiem zgodnie z art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 93 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 roku Nr 164 poz. 1027) i art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 roku Nr 69 poz. 415) przedawnieniu ulegają należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i fundusz pracy. Tymczasem zaskarżona decyzja nie jest decyzją wymiarową bowiem nie wymierza należnych składek na wymienione ubezpieczenia i nie zobowiązuje do ich zapłaty, lecz jest to decyzją ustalającą, to jest stwierdzającą obowiązek podlegania wnioskodawcy ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej we wskazanych w decyzji okresach i ustalającą jedynie podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia.

Mając na uwadze powyższe zarzut przedawnienia podniesiony przez pełnomocnika skarżącego Sąd Okręgowy uznał za chybiony. Z tych też względów dalej idące odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy, zarzucając:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez ustalenie przez Sąd na podstawie zeznań P. O., że nie prowadził on działalności gospodarczej od 1 marca 2008 r. do 1 stycznia 2013 r., gdy w tym okresie składał on zeznania podatkowe podatku dochodowego od osób fizycznych, deklaracje podatku VAT, a działalność gospodarczą zawiesił w dniu 1 stycznia 2013r.;

- naruszenie art. 328 § 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu powodów, dlaczego Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego się o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej od 1 marca 2008r., mimo że pozostają one sprzeczne ze składaniem przez niego po tej dacie zeznań podatkowych podatku dochodowego od osób fizycznych, deklaracji podatku VAT, zawieszeniem działalności gospodarczej w dniu 1 stycznia 2013 r.;

- naruszenie art. 6 ust. 1 punkt 5, art. 13 punkt 4 ustawy o s.u.s. przez ustalenie, że odwołujący się od 1 marca 2008 r. do 1 stycznia 2013r. nie podlega ubezpieczeniu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, mimo że domniemanie prowadzenia działalności gospodarczej wynikające z jej wpisu do ewidencji nie zostało obalone.

W uzasadnieniu swojego stanowiska apelujący podniósł, że odwołujący się w spornym okresie składał co roku zeznania podatkowe dotyczące podatku dochodowego od osób fizycznych, jak też składał co miesiąc deklaracje podatku VAT, a dokumenty te był związane z działalnością gospodarczą. Samo prowadzenie działalności gospodarczej zawiesił z dniem 01 stycznia 2013 roku. Zeznania podatkowe podatku dochodowego i deklaracja podatku VAT wykazywały zerowy

przychód, czyli brak dochodów. Brak dochodów nie oznacza jednak nie- prowadzenia działalności gospodarczej. Jak podkreśla Sąd w uzasadnieniu, w części zawierającej rozważania faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej nie musi być połączone z zyskiem, musi być związane z jakąś aktywnością, bezpośrednio zmierzającą do prowadzenia działalności, nie decyduje rzeczywiste osiągnięcie zysku, lecz możliwość i zamiar jego osiągnięcia. Składanie zeznań, deklaracji wskazuje na prowadzenie działalności gospodarczej, tyle że nie przynoszącej przychodu. Te działania (składanie dokumentów podatkowych), jak i zawieszenie działalności od 1 stycznia 2013r. wykluczają obalenie domniemania prowadzenia działalności gospodarczej, wynikające z jej wpisu do ewidencji, na które powoływał się ZUS. Faktycznie od 1 marca 2008r. odwołujący się został wyrejestrowany w Zakładzie z ubezpieczenia jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, ale po tej dacie miało miejsce składanie dokumentów podatkowych.

W przypadku osoby prowadzącej działalność gospodarczą na podstawie art. 6 ust. 1 punkt 5, art. 13 punkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlega ona ubezpieczeniu społecznemu w okresie od rozpoczęcia do zakończenia działalności lub jej zawieszenia. Skoro domniemanie prowadzenia działalności gospodarczej przez odwołującego się w okresie od 1 marca 2008r. do 1 stycznia 2013r. nie zostało przez niego skutecznie obalone, to podlega on z tego tytułu ubezpieczeniu : emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu.

Wskazując na powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie odwołania, zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja organu rentowego nie jest zasadna. Zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Sąd pierwszej instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, a to sprawia, że nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego ponownego przytaczania.

Istota sporu w świetle treści zaskarżonego wyroku i zarzutów apelacji sprowadza się do zbadania, czy w okresie od marca 2008r. do 1 stycznia 2013r. odwołujący się podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Zgodnie z art.13 pkt 4 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t.: Dz.U. z 2015r., poz.121), obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Przy czym z dniem 20 września 2008 r. prawodawca zmienił ustawę z 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (j.t.: Dz.U. z 2015r., poz.584),

przez dodanie przepisu art. 14a, umożliwiającego przedsiębiorcom, którzy nie zatrudniają pracowników, zawieszanie działalności gospodarczej w sytuacji, gdy nie mogą jej czasowo wykonywać, bez potrzeby decydowania o jej zakończeniu. Do czasu tej zmiany legislacyjnej (dokonanej ustawą z 10 lipca 2008 r., Dz.U. Nr 141, poz. 888) pojęcie "zaprzestania prowadzenia działalności", skutkujące ustaniem obowiązku ubezpieczenia społecznego, wykładane było jednolicie. Przyjmowano, że obowiązek ten wynika z rzeczywistego prowadzenia działalności, natomiast kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, zgłaszaniem przerw, mają znaczenie w sferze dowodowej, ale nie przesądzają same w sobie o podleganiu obowiązkowym ubezpieczeniom. Warto też dodać, że omawiana zmiana stanu prawnego niewiele zmieniła w sytuacji przedsiębiorców na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych, gdyż nadal zasadniczym przepisem pozostaje art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, że obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalno-rentowym podlegają osoby "prowadzące" pozarolniczą działalność. Nadal więc obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej działalność gospodarczą wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności, toteż i aktualnie osoby faktycznie nieprowadzące takiej działalności nie podlegają ubezpieczeniu, nawet jeśli dokonały wpisu do ewidencji i odpowiednio osoby, które nie zgłosiły tej działalności w organie ewidencyjnym, ale ją prowadzą, objęte są obowiązkiem ubezpieczenia. Nadto o ile wpis do ewidencji działalności zawieszenia wykonywania tej działalności ma charakter konstytutywny w sferze ubezpieczeń społecznych (ustanie obowiązku ubezpieczenia społecznego i obowiązku opłacania składek), jest więc zdarzeniem

prawnym a nie okolicznością faktyczną, o tyle zaprzestanie prowadzenia (niewykonywanie) pozarolniczej działalności gospodarczej, w rozumieniu art. 13 ust. 4 ustawy systemowej, jest oceniane w sferze faktów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2011 r., II UK 377/10, OSNP 2012/15-16/203).

W kontekście powyższych przepisów Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że w okresie od marca 2008r. do stycznia 2013r. ubezpieczony faktycznie zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu art.2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa prowadzona w sposób zorganizowany i ciągły), mimo iż zgodnie z danymi z (...) formalnie zgłosił w ewidencji działalności gospodarczej jej zawieszenie od 2 stycznia 2013r. Dokonując takich ustaleń, Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, określonych treścią art.233§1 k.p.c., ponieważ wbrew zarzutom apelacji, załączone dokumenty z Urzędu Skarbowego za lata 2003-2012 są potwierdzeniem (a nie zaprzeczeniem) podanej przez stronę okoliczności faktycznego zaprzestania działalności gospodarczej w spornym okresie. Okoliczność tę potwierdzają również dokumenty ZUS. Ubezpieczony od 1 marca 2008r. wyrejestrował się z kodem 111 – zaprzestanie prowadzenia działalności (druk (...)k.10 akt ubezpieczeniowych). Przy czym w tej dacie - w marcu 2008r. nie miał jeszcze prawnej możliwości zgłoszenia zawieszenia działalności w ewidencji działalności gospodarczej, ponieważ przepisy to umożliwiające obowiązywały od 20 września 2008r. Ponadto apelujący, kwestionując prawidłowość ustaleń Sądu meriti, pomija cały szereg niespornych okoliczności uzasadniających zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej przez odwołującego się, które ten fakt również dodatkowo uprawdopodobniają. Ubezpieczony, lat 34 (na datę decyzji) prowadził od 1999r. hurtową sprzedaż żywności. Z powodu zaawansowania choroby psychicznej (schizofrenia paranoidalna) musiał zrezygnować z aktywności zawodowej, czego dowodem jest przyznane już od 2003r. do 2006r. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a następnie - z tytułu częściowej niezdolności do pracy (informacja na k.12 akt ZUS). Przy czym nieracjonalne zachowanie polegające na składaniu dokumentów podatkowych, mimo nieprowadzenia działalności gospodarczej, ma logiczne wytłumaczenie w kontekście stwierdzonej choroby psychicznej i oświadczenia strony, że ze względu na zły stan zdrowia nie był w stanie zajmować się sprawami urzędowymi (wykonywał je w jego imieniu ojciec). Zasadnicze znaczenie dla oceny stanu faktycznego ma natomiast niekwestionowana treść załączonych dokumentów z Urzędu Skarbowego. Wbrew zarzutom apelującego, są one dowodem potwierdzającym wersję odwołującego się o zaprzestaniu prowadzenia w spornym okresie działalności gospodarczej. Jak wynika z informacji Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. z 17 kwietnia 2014r., podatnik wykazywał dochód z działalności gospodarczej w latach 1999-2001, w 2002r. wykazał przychód i stratę, a od 2003r. wykazywał przychód z działalności gospodarczej „0” zł. Od 2008r. do 2013r. jedyny przychód wykazywał w rubryce: „z emerytur-rent krajowych”. Potwierdzeniem powyższego są nadesłane przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. w dniu 8 lutego 2016r. szczegółowe zestawienie miesięcznych deklaracji VAT-7, za okres od 1999r. do grudnia 2012r. (na k.105-107 akt sprawy). Wynika z nich niespornie, że ostatni przychód z transakcji sprzedaży odnotowano w listopadzie 2002r., a ostatnie zakupy miały miejsce w styczniu 2003r. W kolejnych miesiącach do końca 2012r. odwołujący nie wykazał ani jednej transakcji sprzedaży czy zakupu. Trudno zatem odnieść się do argumentacji ZUS, że mimo tego, iż z załączonych dokumentów podatkowych wynika jednoznacznie, że osoba mająca prowadzić w spornym okresie hurtowo sprzedaż żywności wykazywała przychód „0” oraz nie wykazała jakiegokolwiek transakcji zakupu czy sprzedaży, kontynuowała w tym zakresie działalność gospodarczą. Można tylko zwrócić uwagę, że brak wykazania w dokumentach podatkowych przychodu nie jest tożsamy, jak chce apelujący, z brakiem dochodu. Oczywiście jest przy tym, że ewentualny brak zysku (dochodu) nie może przesądzać o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, tylko że argumenty apelującego w tej części są bezprzedmiotowe, gdyż w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z działalnością przynoszącą straty (a więc kiedy przychód okazuje się niższy niż koszty jego uzyskania), tylko z sytuacją, gdy strona udowodniła brak jakiegokolwiek przychodu i niewykonanie żadnej czynności czy transakcji w ramach działalności gospodarczej. Definicja przychodu jest definicją ustawową, określoną w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 74, poz. 397) oraz w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 80, poz. 350). Ustalenia Sądu Okręgowego wskazują niespornie, że na przestrzeni szeregu lat, poza składaniem ww. dokumentów podatkowych, brak było jakiegokolwiek innego przejawu aktywności zawodowej w ramach zgłoszonej działalności gospodarczej. W tej sytuacji sama czynność składania do Urzędu Skarbowego dokumentów podatkowych, potwierdzających fakt niewykonywania działalności zarobkowej (w żadnej formie), nie może być dowodem, jak

chce organ rentowy, że taka działalność była kontynuowana . W rezultacie nietrafny jest też zarzut naruszenia prawa materialnego art. 6 ust. 1 punkt 5, art. 13 punkt 4 ustawy o s.u.s., ponieważ prawidłowo ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny co do zaprzestania przez odwołującego się prowadzenia działalności gospodarczej w spornym okresie oznacza , że odpadła podstawa podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu .

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, należało uznać, że zaskarżony wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu, a apelacja organu rentowego, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw , podlegała oddaleniu na podstawie art.385 k.p.c.